

2^e tertiel 2022

Nieuwsbrief Stichting Rottweiler Nederland

Titeren

Titeren bij honden en katten betekent vaccineren op maat. Met een bloedonderzoek kijkt de dierenarts of uw huisdier nog voldoende beschermd is tegen bepaalde ziektes.

De hoeveelheid antistoffen in het bloed (de titer) is een maat voor de afweer van uw huisdier. Als de titer voldoende hoog is, is vaccinatie tegen die ziektes dat jaar niet nodig.

Is het aantal antilichamen in het bloed laag, dan krijgt uw dier de vaccinatie. De zogenaamde cocktail geeft voor 3 jaar anti-stoffen.

Vooraf voor honden met een overgevoeligheid voor vaccinaties, met een hoge leeftijd, huid en vachtproblemen, allergieën of een auto immuunziekte kan titeren een uitkomst zijn. Doe een en ander wel altijd in overleg met je dierenarts.

Voor de inenting tegen rabiës en de ziekte van Weil geldt bovenstaande niet, dit zijn verplichte entingen die voor Weil om het jaar, bij voorkeur in de maand maart daar deze vaccinatie maar 10 maanden werkt, en voor rabiës om de drie jaar moeten worden gegeven, zeker als je met je hond naar het buitenland wilt.

Voerbaknijd

Voernijd of voerbaknijd, snacknijd, speelgoednijd; het zijn allemaal termen die horen bij een bezitterige hond.

Eigenlijk is het volkomen normaal gedrag dat een hond zijn eten verdedigt; in de natuur geldt nog altijd het recht van de sterkte. Als een hond in het nest als pup al strijd heeft moeten leveren met zijn nestgenoten om een tepel van zijn moeder, zal hij een grotere aanleg hebben voor bezitsagressie dan wanneer een nest maar uit drie of vier pups bestaat. Ook een traumatische ervaring kan oorzaak zijn van bezitsagressie, bijvoorbeeld wanneer een hond tijdens het eten is aangevallen door een andere hond. Ook wanneer een mens steeds tijdens het eten de bak weghaalt, zal een hond de neiging hebben om in het vervolg zijn eten te gaan verdedigen door bijvoorbeeld zijn lip op te trekken of uitvallen naar degene die aan zijn bak komt of zelfs maar in de buurt van zijn bak komt. Het kan ook zijn dat de hond de volgende keer nog sneller zijn bak met eten leeg schrokt.

Sommige honden hebben ook genetische aanleg om voernijd te ontwikkelen. Sommige rassen hebben vaker “last” van voernijd dan andere, maar de hond kan deze ook overerven van zijn (voor)ouders. In sommige gevallen kan er ook een medische oorzaak aan ten grondslag liggen. Als een hond nooit last heeft gehad van voernijd en dan ineens zijn eten gaat verdedigen, is een bezoekje aan de dierenarts wel raadzaam.

Je kunt bezitsagressie herkennen door het grommen als iemand in de buurt komt. De hond raakt verstoort van zijn eten en begint te focussen op die persoon. Ook als een hond met zijn kop boven het speeltje, kluif of bak met eten gaat hangen is daar een uiting van.

Voernijd kan soms erg snel escaleren. Als je als eigenaar hier niets mee doet kan het verergeren en uiteindelijk tot gevaarlijke situaties leiden.

Via de link hieronder vind je een filmpje van hondencoach Arvid Van Putten, waarin hij uitlegt hoe je in vijf stappen met bezitsagressie aan de slag kunt gaan.

Mocht je ondanks deze instructies niet verder komen, je hond stapt niet van zijn gedrag af of zijn voerbaknijd is al eens of meerdere keren geëscaleerd, dan is het verstandig Arvid Van Putten te consulteren. Hij is gediplomeerd gedragstherapeut en weet hoe je dit veilig kan doen.

<https://rottweilernederland.nl/baknijd-en-dan/>

Job

Job hebben wij als Stichting in maart 2021 van een boerderij weggehaald, waar hij sinds enige tijd helemaal alleen in zijn kennel zat. Job was toen acht en half jaar, de baasjes waren verhuisd en het vee dat bij de boerderij hoorde, was allemaal verkocht. Nieuwe eigenaar was de gemeente en die wilde de grond exploiteren, dus zat de eigenaar met Job in zijn maag. Er was niemand die Job wilde overnemen. Naar een asiel was geen optie, omdat Job niet goed was gesocialiseerd. Hij was dus moeilijk plaatsbaar. De eigenaar wilde niet dat Job in een stressvol asiel zou verpieteren. Overwogen werd om hem dan maar humaan te laten inslapen.

De dierenarts van Job wees de eigenaar op onze Stichting.

Na een lang gesprek met de eigenaar kwamen wij er achter dat Job een speciaaltje was, die mogelijk lange tijd nodig had om geplaatst te worden.

Dit bleek echter een vergissing; Job is de eerste hond in ons tienjarig bestaan, die wij niet hebben kunnen herplaatsen. Er was wel belangstelling voor hem, maar gezien zijn rugzak en speciale wensen moesten wij streng zijn en al deze mensen vielen af.

En dus hebben wij Job als Stichting geadopteerd en hij verblijft nu in een pension, waar wij vaker mee hebben samengewerkt. Zij hebben beloofd dat Job daar oud mag worden en zijn eigen ding kan doen. Een leven in de kennel was hij gewend. Het pensioneren bevalt meneer wel en dit is ook vele malen beter dan een asiel. In het pension krijgt hij ruimte en aandacht van de eigenaar.

Inmiddels zijn we ruim een jaar verder. Job krijgt ouderdomsklachten maar doet het verder goed op pijnstilling. We gaan kijken hoe lang hij nog blij is. Zolang dat het geval is mag hij lekker blijven rondhuppelen. Wij zijn dit pension heel dankbaar dat zij hem in hun hart hebben gesloten en hem en ons helpen hem zo lang als mogelijk is hond te laten zijn. Job heeft daar ook vriendschap gesloten met een leuk teefje, waar hij regelmatig mee op de weide kan spelen.

Sterilisatie en castratie

Casteren en steriliseren voor sommige mensen een helse keuze, een grote beslissing waarbij je de voor- en nadelen goed moet afwegen voor je beslist tot deze ingreep. In het lichaam van een *hond* treden diverse veranderingen op na *sterilisatie* of castratie.

We spreken over sterilisatie bij teven maar eigenlijk is het ook een castratie, want ook bij een teef worden meestal alleen de eierstokken weggehaald en blijft de baarmoeder zitten als deze vrij is van afwijkingen. Deze zal na de ingreep vanzelf slinken. In sommige gevallen bijvoorbeeld bij een baarmoederontsteking zal de dierenarts ervoor kiezen om zowel de baarmoeder als de eileiders te verwijderen.

Veel dierenartsen adviseren om direct na de 1^e loopseheid het teefje te steriliseren en bij de eerste nukken in de pubertijd een reu te castreren.

Afgezien van dat er voordelen aan zitten om een teefje vroeg te steriliseren kleven er ook zeker nadelen aan vast.

Als we de belangrijkste voordelen en nadelen op een rijtje zetten kijken we naar het volgende plaatje, het teefje wordt niet meer loops, er zullen dus ook geen schijnzangerschappen meer optreden, in principe kan er ook geen baarmoederontsteking meer optreden, tenzij de baarmoeder achtergebleven is, maar dit risico is vrij klein.

De ontwikkeling van mama tumoren aan de tepels is behoorlijk verkleind maar niet uitgesloten. Maar daar staat wel tegen over dat na sterilisatie de kans op andere kwaadaardige tumoren groter geworden is.

Daarnaast worden veel teefjes incontinent als ze op zo jonge leeftijd gesteriliseerd worden, ze ontwikkelen vaak een nare ondervacht en worden vaak flink zwaarder, wat een behoorlijk nadeel is voor de gewrichten en botten die nog volledig in groei zijn.

Ook sluiten de groeischijven langzamer waardoor teven langer doorgroeien de hoogte in maar minder in de breedte. Hierdoor krijgen ze lichtere botten wat weer kan leiden tot HD en sneller het risico op gescheurde kruisbanden. Daarnaast zie je dat de ontwikkeling van de geslachtsorganen en urinewegen vaker incompleet is, waardoor er ook meer ontstekingen aan de vulva kunnen ontstaan.

Ook is en blijft er een risico op gedragsveranderingen, tussen de 10 maanden en de 16 maanden gaat het teefje de pubertijd in, dit wordt mede gestuurd door hormonen, op het moment van sterilisatie zet je hier hard de rem op, wat kan leiden tot onzeker agressief uitval gedrag, en door toename van het mannelijke hormoon kan dit worden versterkt.

Wil je toch je teefje graag laten steriliseren laat ze dan eerst volwassen worden en doe geen ingrepen voor het 3e levensjaar. Rondom de 3 jaar zijn ze zowel lichamelijk als geestelijk volledig ontwikkeld en zal het gedrag vele malen minder veranderen omdat het karakter al gevormd is.

Het enige juiste tijdstip om te bepalen wanneer het beste moment is om te steriliseren is door te meten. En met het meten wordt dan bedoeld een progesteron bepaling, dit wordt normaal gesproken ook bepaald bij teven die gedekt moeten worden, dan wil je graag een bepaalde hoogte hebben zodat je niet voor niks naar de dekreu gaat, maar voor sterilisatie wil je graag het allerlaagste punt.

Het meetmoment zal ongeveer liggen tussen de 3 maanden vanaf de 1^e dag van de loopseheid en 3 maanden vanaf de dag van de laatste loopseheid, dit hangt mede een beetje af van de lengte tussen 2 loopsheden in van de teef. Een goede dierenarts kan je adviseren in welke periode, die vaak 2 tot 3 weken beslaat, het beste de progesteronbepaling gedaan kan worden.

Als je dan op het juiste moment steriliseert is de hele cyclus van de hond tussen 2 loopsheden in in rust en zullen de nadelige gevolgen vele malen minder zijn. Denk hierbij aan vachtveranderingen en gedrag.

Tot slot laat je niet bang maken door de dierenarts, niet iedere hond krijgt mama tumoren en 65% van deze tumoren is goedaardig. Leer jezelf aan de tepels van je teef regelmatig te controleren, zodat als er een verdikking ontstaat je er ruimschoots op tijd bij bent, doe dit bij voorkeur 2x per maand. Het handigst om dit te doen is als ze staat en je met je handen van voren naar achteren even alles af voelt.

Natuurlijk blijft de gezondheid van de teef voorop staan, bij ernstige schijn zwangerschappen, een baarmoederontsteking, of als het teefje gewoon echt niet lekker is na de loopsheid dan adviseren wij om eerder te steriliseren, gezondheid gaat ten alle tijden voor gedrag en veranderingen.

Geen enkele hond is hetzelfde daarom is er ook geen standaard advies, volg vooral je eigen gevoel maar probeer ook de juiste afwegingen te maken, want een eenmaal uitgevoerde ingreep kan niet meer terug gedraaid worden. En behoort het tot de mogelijkheden laat je teefje dan laparoscopisch steriliseren.

Wees bij een reu echt terughoudend met castratie, dierenartsen staan vaak snel klaar met het advies om een reu jong te castreren, hiervoor worden allerlei voordelen aangedragen, zoals dat het is beter voor de reu; hij zal daardoor milder in zijn gedrag worden; ze worden er liever van; tot bij uitval/agressief gedrag moet je hem zeker castreren want de reu zou dominant zijn.

Deze wijsheden stammen echt nog allemaal uit de oertijd, veel oudere dierenartsen adviseren dit.

Castratie leidt in veel gevallen tot een tragere stofwisseling en ook heel vaak tot duidelijke negatieve gedragsveranderingen. Ook is uit wetenschappelijk onderzoek gebleken dat castreren een grotere kans geeft op prostaatkanker op oudere leeftijd.

Reuen die agressie vertonen zijn helemaal niet dominant, het gaat hier bijna altijd om angst-agressie: ik geef alvast een grote mond dan durven ze niet dichterbij te komen. Want een echte dominante reu of teef hoeft helemaal geen agressie te laten zien, die kan het af zonder agressie met uitsluitend lichaamstaal.

Slechts 5% van de honden populatie is geboren dominant de andere 95% vertoont angst-agressie.

Mocht de reu nu wel gaan stuiteren in de pubertijd, en slaan zijn hormonen op hol, kies dan in 1^e instantie voor een chemische castratie met een hormoon chip die onderhuids wordt ingebracht. Je hebt implantaten die ongeveer 4 tot 6 maanden werken en je hebt implantaten die ongeveer 1 jaar werken.

Castratie zal dan ook alleen maar helpen als het gedrag hormonaal gestuurd is, al het andere gedrag zal door castratie niet verbeteren alleen maar verslechteren.

Een gecastreerde reu is overigens wel vaker het doelwit bij een intacte reu, gecastreerde reuen ruiken namelijk anders, bijna naar teefjes, en daarom worden ze dan ook vaak bestegen door intacte reuen, wat de gecastreerde reu absoluut niet leuk en fijn vindt, sterker nog het kan een hele negatieve lading voor hem krijgen, laat dit daarom ook niet gebeuren en grijp in.

Mocht je reu op een gegeven moment uitval of machogedrag vertonen, de grenzen opzoeken bij andere reuen laat dat gedrag dan altijd bepalen door een erkend gedragstherapeut, voordat je besluit dat de ballen er wel af mogen. Advies vragen op social media zoals bv een Facebook kan leuk zijn, maar bedenk iedereen praat uit zijn eigen ervaringen en over zijn of haar eigen hond en dat is niet jouw hond, en wat voor de ene hond heel goed heeft gewerkt kan voor de andere hond faliekant verkeerd uitvallen.

Bedenk ook hierbij een definitieve castratie kan je niet meer terugdraaien, aan veranderd gedrag zal je dan nadien heel hard moeten gaan werken met professionals. Bij een chemische castratie zullen negatieve gedragsveranderingen die ontstaan zijn weer uitdoven nadat het

implantaat is uitgewerkt, je hoeft dan alleen maar die werkzame periode van het implantaat te overbruggen.

Mocht je reu nu wel fantastisch op het implantaat reageren, dan kan je er altijd voor kiezen om hem definitief te castreren voordat het implantaat is uitgewerkt.

Ook voor reuen geldt, castrer niet zomaar en al helemaal niet omdat een dierenarts of iemand anders dit zegt.

Maak een goede afweging.

Van de redactie

Er bestaat de mogelijkheid om een bijdrage te leveren aan deze nieuwsbrief, denk daarbij aan een interessant feitje, verhaal of gebeurtenis, eventueel met foto. Denk hierbij wel aan de privacy wetgeving en aan mogelijke auteursrechten. Uw bijdrage kunt u sturen naar nieuwsbrief@rottweilernederland.nl

Plaatsing van ingezonden stukken is ter beoordeling van de redactie. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van ingezonden stukken.

Voor aan- of afmelden van deze nieuwsbrief klik op de volgende link: [aan- of afmelden](#)